

Пролог

Неділя, 25 грудня

Я отямлююся. Лежу на підлозі, щочкою на твердому старовинному паркеті. Приходить розуміння, що Різдво точно святкують якось інакше.

Очі знову фокусуються на предметах навколо — на величому готичному оздобленні сімейного маєтку Голбеків «Гайдз». Тут є все, що здатні накопичити покоління впливових і багатих людей. Цей маєток колись був угорським замком, який розібрали на камінчики, перевезли та знов зібрали до купи на півночі штату Нью-Йорк. Предки Голбеків вирвали цілий замок з Мечекських гір і пересадили на американську землю, зробивши його своїм сімейним гніздом. Чудовий приклад того, на що здатне бруталне холодне серце з нескінченними ресурсами. Сімейні легенди кажуть, що колись у 1800-х наречена одного з Голбеків захотіла, щоб той «дістав їй зірку з неба» — і той дістав. Не зірку, але старовинний замок теж вочевидь згодився. Він втілює її мрії в життя. Хтось, може, і скаже, що це радше хизування грошима, а не здоровий глузд, однак цей будинок просто прекрасний. Навіть лежачи в калюжі власної крові на їхній підлозі, я не можу цього не визнати. І взагалі, хто із закоханих дівчат не хотів зірки з неба? Хіба не для цього й існує кохання?

Навпроти мене — розчачнуті вхідні двері. Так близько й водночас далеко... Я вдихаю морозне повітря і дивлюся, як надворі неквапливо падають сніжинки. На свободі, такій недосяжній для мене. Там, за дверима, починаються землі Голбеків — засніжені сади, сковане льодом озеро, рівнесенські газони та ліс. Милі й милі справжнього лісу, який теж належить Голбекам. А за лісом, неосяжним у світлі місяця, 15-футова стіна, що відділяє Голбеків від решти світу. Це наче окрема держава в державі. Анклав. Форт зі своїми законами і власним життєвим укладом. Виявилося, що я такої системи не маю.

Чую чийсь кроки. Чи доживу я до ранку? Навіть якщо я могла б зараз підвестися, побігти та перелізти триметрову стіну, до найближчого містечка ще година бігом. Якби в мене був телефон, я могла б викликати поліцію. Але зважаючи на те, хто вони і хто я, неможливо передбачити, що сталося б після приїзду представників закону. Кожну історію можна трактувати по-різному, тож не факт, що мені повірили б. Дівчина з темним минулим збирається одружитися з багатим спадкоємцем — і раптом всі чорти вискакують з пекла на волю. Всі ми чули такі історії.

Взагалі-то зі свекрами завжди важко, тут нічого дивного. Це вже стало стереотипом. Про свекрів склали стільки жартів лише тому, що більшість з них — правда. І можу це підтвердити, дивлячись на калюжу своєї крові на їхній підлозі.

Я повільно підіймаюся, спираючись на руки. У світлі місяця блищить темний камінь моєї каблучки. Вони розбудили звіра, що спав дотепер.

Чи змінила б я щось, якби могла повернутися в той день, коли він освідчився? Питаннячко на мільярд.

Кров заливає очі, я її витираю, а скроня пульсує болем. Кажуть, рани на голові здаються страшнішими, ніж є на-

справді, бо сильно кровоточать. Кажуть, в екстремальних ситуаціях людське тіло здатне на неймовірне. Постраждали 11 вересня проходили по кілька миль з переламаними ногами, жінки народжували під обстрілами в зонах бойових дій, тендітні матері підіймали машини, щоб врятувати своїх дітей. Що ж, сподіваюся, це правда. Двадцять років тому я вже майже померла, та попри все я досі тут. Мене оточувала сама смерть, але я вижила. І якщо вижила тоді, виживу й зараз. Тепер у моєму житті є ти, тож я маю що втрачати. І що здобути.

Ми виживемо. Ти і я. Кажуть, родину не вибирають, але це не зовсім так. Обрати можна, лише доведеться докласти більше зусиль. Більше, ніж люди зазвичай готові докладати.

З цією думкою я підіймаюся на ноги.

1

Нью-йоркська казка

Понеділок, 21 листопада

Я біжу П'ятою авеню під дощем. Навколо сяють різдвяні вогники, і їхні зелені, червоні й золотаві відблиски мерехтять у калюжах та вітринах. На тротуарі повно людей — доводиться лавірувати. Я міцно притискаю до вуха телефон.

— У мене чудові новини! Схоже, до кінця тижня буде мільйон проданих книжок! Гаррі, ми це зробили! — вітає мене Луїза, моя літературна агентка. Від її голосу, що звучить зовсім поруч, мені теплішає, хоча нью-йоркський холод пронизує до кісточок.

Я намагаюся забути про три з половиною тисячі миль між Нью-Йорком і Лондоном, між мною і моєю колишньою домівкою з таким звичним м'яким вологим туманом. Наче вдається, та часом туга все ж виринає з-під свіжого шару мого нового життя і стискає серце. Я тут уже чотири місяці, але з приходом зими додому тягне сильніше. Нью-Йорк холодний, і я не тільки про температуру. Луїза продовжує радісно щебетати:

— Так що фактично я вже можу оголосити тебе авторкою роману-мільйонника!

Мій радісний вигук виходить доволі стриманим, зважаючи на кількість людей довкола, але ноги самі собою трошки витанцьовують. Це просто шалені новини! Мій перший роман геть неочікувано став бестселером. І хоча він чи не відразу увійшов в усі добірки топових книжок, оцей рубіж у мільйон... Я і не мріяла про таке. Хоча стримувати радість тут не обов'язково — Нью-Йорку байдуже. Можна впасти просто на тротуар і волати, як поранений гібон, а радісні відвідувачі магазинів оминатимуть тебе, навіть оком не змигнувши. Це якось заспокоює і бентежить водночас.

— Наприкінці кварталу ми отримаємо ще одну виплату від видавця, тож із Різдом усіх! — продовжує Луїза.

А тут і справді різдвяна атмосфера, хоча ще тільки листопад. Високо над головою, над головною артерією П'ятої, розкинулися широкі арки, прикрашені вогниками, які відбиваються в усіх вітринах довкола. Цей рік для мене наче вихор чи коловорот — усе несеться надто круто. Чергове запитання Луїзи висмикує мене з роздумів:

— А як там у тебе справи? Влаштувалися вже? Втілилися твої рожеві мрії?

Смішно звучить, але так, втілилися. І я не чванькую: після усіх цих років, що я відштовхувала чоловіків, я нарешті можу дозволити собі трошки щастя. Думаю, я вже заплатила за всі свої помилки і тепер можу зачинити їх у скриню та сховати якнайдалі. Від тих думок стає трохи моторошно, і я натомість фокусуюся на своєму новому житті, міцно чіпляючись за нього руками.

— Ну, в нас тепер є меблі! З метро якось кепсько, але, думаю, кінець-кінцем я розберуся, як тут люди живуть. А може, і ні. — Я потроху починаю відчувати Нью-Йорк, але цілком розумію, що намагаюся влаштуватися в місті, якому неможливо дати лад. Натовп, галас, тисячі облич — це

нескінченний потік енергії. Тут діє правило «бий або біжи». А може, проблема в тому, що я ще надто мало тут пожила, адже в такому мегаполісі можна все життя шукати собі місця. До того ж я тут опинилася в зовсім іншому світі — у світі Едварда. Його соціальні кола, його витончене життя — усе це для мене вкрай нове.

— І як там ваш «корабель кохання»? Як справи в Еда? — влучно питає Луїза, ніби читаючи мої думки.

Біля собору Святого Патріка, як завжди, згряя туристів. Я прожогом біжу повз, мимоволі помічаючи, як же дивно контрастують його готичні шпилі з усім цим склом і сталлю довкола.

Я була з Луїзою того вечора, коли познайомилася з Едом. Пригадую, як Луїза подивилася на мене, коли ми підійшли і я відрекомендувала їй Еда. Аж мурашки пробігають спиною. Я страшенно пишалася тим, що тримаю його попід руку, наче рибалка, що виловив величезну рибу, хоча мені просто пощастило і моїх заслуг тут рівно нуль. Це радше він мене виловив, аніж я його.

Збрешу, якщо скажу, що походження Едварда і його дивні звички не справляли на мене враження. Його світ зовсім інакший. Усе, що він робить, наче мерехтить золотавими виблисками. Хоча коли він зі мною заговорив, я і гадки не мала, хто він.

Ми познайомилися на щорічній зустрічі, яку влаштовує в Лондоні мій видавець. Це розкішна вечірка для авторів бестселерів, зіркових редакторів та успішних агентів. Того року її проводили у величній вікторіанській будівлі музею природознавства, прикрашеній орхідеями та ліліями із запаморочливим ароматом. Офіціанти з білосніжними краватками і тацями з келихами шампанського пірнали між гостями, чиї імена відомі в усьому світі, а також письмен-

никами-дебютантами і критиками. Я раніше не відвідувала таких заходів, бо щойно видала свою першу книжку. І саме її стрімкий прорив став моєю перепусткою. З такої нагоди я за шалені гроші купила смарагдову сукню і весь вечір страшенно боялася, що на неї впаде канапе чи перекинеться келих. Луїза тягала перелякану мене залю та знайомила з «потрібними людьми», і врешті-решт я так рознервувалася, що втекла в туалет, аби хоч трохи прийти до тями. Не подумайте, зазвичай я не якась там фіалочка, але того вечора стільки облич і шалений галас таки дістали мене, і старі рани знов відкрилися.

Я трошки заспокоїлася і вже поверталася зі своєї туалетної гавані з порожнім келихом шампанського в руках, аж раптом мене наче схопили за туфельку. Я подумала, що за щось зачепилася, і смикнула ногою. Потім ще раз. І ще раз, уже сильніше. Нарешті я глянула вниз і побачила, що наступила на крихітну вікторіанську вентиляційну решітку системи опалення, і мій підбор застряг у ній. З червоним від сорому обличчям я смикнула ногою ще раз, і туфелька, здавалося, ворухнулася, але на мене почали озиратися. Хвиля паніки накрила з головою. Я зробила останній ривок — і гуркіт важкої металевої решітки пролунав на всю залу. Моя діорівська туфелька застрягла так міцно, що я зрушила з місця 150-річну ковану решітку! Тепер на мене витріщалися всі, в чийому полі зору я опинилася.

Менш за все мені хотілося продовжувати цю виставу, але нічого кращого просто не спадало на думку: з блідим від жаху обличчям я підбрала спідницю та потягла решітку назад на її місце. Як є, на туфельці. Вона дзеленчала та клекотала, як скажена, поки я намагалася притулити її ногою на місце. Отут він мене і врятував. Я відчула на спині чийось руку й почула голос із м'яким американським акцентом. То

були його перші слова до мене: «Не хвилюйтеся, я бачу, в чому проблема», — вочевидь він говорив про туфельку з решіткою, але мені подобається думати, що він мав на увазі значнішу проблему: зі мною, з моїм минулим, з усіма негараздами в житті. І що він міг би вирішити їх усі.

Ні-ні, я не якась там дівка в біді, повірте. Я пройшла через таке, про що більшість людей і не замислюється, але як же приємно бачити, як тобі кидаються на порятунок після того, як усе життя рятувала себе сама.

Його спокійний погляд, сповнений непорушної впевненості в тому, що все буде гаразд, мене миттю причарував. А ще відчуття його теплої долоні на моїй оголеній спині... Я просто не встигла підняти свої звичайні щити та захиститися від посягань на мою самотність. Я потрапила в пастку в усіх сенсах слова. Цей красень опустився на одне коліно, наче юнак із каблучкою, наче принц у «Попелюшці» — і звільнив мій підбор з вентиляційного полону. Цієї миті в моїй душі щось ворухнулося. Сподівання, які я давно заплхнула якнайглибше, знову прокинулися. Ну, а решта — то вже історія.

Це сталося рік із хвостиком тому, і я вже переїхала за ним на інший континент, забираючи із собою все своє життя.

— В Еда все чудово, — кажу я, і ми обидві знаємо, що це і близько не дотягує до правди.

Місячний обіг фінансів у стартапі Еда більший за річний у літературному агентстві, де працює Луїза. Тож в Еда все *вкрай* чудово. Але ми з Лу з Британії, а британці про таке не говорять. Крім того, Луїза чудово знає, хто такий Едвард і з якої він родини. З прізвиськом Голбек успіх вам просто гарантований, навіть без залучення сімейного капіталу.

— До речі, я зараз біжу на зустріч із ним. Він запросив мене на ковзанку.